

‘VRIENDEN NOEM IK JULLIE.’

Geestelijke vriendschap met Jezus

Toespraak van Jos Douma
tijdens de conferentie ‘Verbonden!’
Drachten, zaterdag 24 mei 2008

Let’s Hyve?

Je ziet hiernaast een gezinsfoto met daarop in oranje t-shirt onze Reitze, 4 jaar oud. Laatst stond hij bij me, naast de computer, en hij zie: ‘Papa, als ik nu niet op de computer mag, ben je niet meer mijn vriend!’ Ja ja, onze vriendschap gaat heel diep!

Al weer wat langer geleden kreeg ik per mail een bericht van Age (nu 9 jaar; de tweede foto hiernaast is de achtergrond van zijn Hyves): ‘Papa, wil je mijn vriend worden?’ Hij nodigde me uit om lid te worden van zijn Hyves (‘Let’s Hyve: Age Douma wil je toevoegen als vriend op Hyves’). Nu zijn we dus vrienden!

Ik heb er inmiddels 79. Dat is niet zo heel erg veel. En van de belofte die hoort bij Hyves (‘Always in touch with your friends’) wordt ook niet zo heel veel waar gemaakt. Maar dat komt natuurlijk vooral omdat ik er veel te weinig tijd en aandacht aan geef.

Maar hoe diep gaan die contacten op Hyves nu eigenlijk? Het is een ‘community’, maar voel je je er echt verbonden? Heel veel mensen zijn op zoek naar verbondenheid, naar contact, maar vinden we dat werkelijk op zo’n ‘internetcommunity’?

Jezus als vriend?

Vandaag ontvangen jullie ook allemaal een bericht. Niet met de vraag: ‘Wil je mijn vriend worden?’ Maar met een aanbod: ‘Vrienden noem ik jullie!’ Jezus nodigd jullie uit in zijn vriendschap!

We lezen Johannes 15:9-17. Jezus is aan het woord: *‘Ik heb jullie liefgehad, zoals de Vader mij heeft liefgehad. Blijf in mijn liefde: je blijft in mijn liefde als je je aan mijn geboden houdt, zoals ik me ook aan de geboden van mijn Vader gehouden heb en in zijn liefde blijf. Dit zeg ik tegen jullie om je mijn vreugde te geven, dan zal je vreugde volkomen zijn. Mijn gebod is dat jullie elkaar liefhebben zoals ik jullie heb liefgehad. Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden. Jullie zijn mijn vrienden wanneer je doet wat ik zeg. Ik noem jullie geen slaven meer, want een slaaf weet niet wat zijn meester doet; vrienden noem ik jullie, omdat ik alles wat ik van de Vader heb gehoord, aan jullie bekendgemaakt heb. Jullie hebben niet mij uitgekozen, maar ik jullie, en ik heb jullie opgedragen om op weg te gaan en vrucht te dragen, blijvende vrucht. Wat je de Vader in mijn naam vraagt, zal hij je geven. Dit draag ik jullie op: heb elkaar lief.’*

Het gaat dus over de vriendschap van Jezus. Maar ik merk dat dat nog wel eens weerstanden oproept: ‘Is dat wel goed, om over Jezus als vriend te spreken? Is dat niet oppervlakkig? Wordt Jezus dan niet heel snel zoiets als je maatje?’ En ik denk dat het goed is om even bij stil te staan bij de vragen die kunnen leven als we spreken over vriendschap met Jezus.

Want ik ben het ermee eens: Jezus is nooit een vriend zoals een aardse vriend dat is. In vriendschappen tussen mensen is er als het goed is volstreekte gelijkwaardigheid. Je bent maatjes van elkaar, je deelt alles met elkaar. Maar als we die aardse vriendschap als model nemen voor de vriendschap met Jezus gaat er iets mis.

Dat zie je ook gebeuren als het aardse vaderschap als model wordt genomen voor het Vaderschap van God: dat gaat wringen, omdat onze aardse vaders soms helemaal niet zulke goede vaders zijn. Het is namelijk ook niet de bedoeling dat wij ons het Vaderschap van God proberen voor te stellen vanuit het aardse vaderschap, maar juist precies andersom: het Vaderschap van God moet model staan voor elke aardse vader.

En zo is het ook met vriendschap: niet onze aardse vriendschappen staan model voor de vriendschap die Jezus ons aanbiedt, maar zijn vriendschap wordt het model voor onze vriendschappen. Daarom moeten we eerst onderzoeken wat de kenmerken zijn van de hemelse vriendschap die Jezus ons aanbiedt.

Maar er kan ook een andere weerstand zijn om te spreken over de vriendschap met Jezus. Dat wil ik illustreren vanuit mijn eigen leven. Lang geleden (einde van de tachtiger jaren van de vorige eeuw) deed ik een aantal jaren mee met een campingproject van E&R (we zaten vanuit de kerken van Meppel en Rouveen in Vledder, op camping 'Padjelanta') en ik mocht daar op zondagavond altijd op het orgel in de witte tent de samenzang begeleiden. Aan het einde van het programma was er dan altijd ruimte voor verzoeknummers. Een van de liederen die dan vaak werd opgegeven was: 'Welk een vriend is onze Jezus.' Ik had een hekel aan dat lied. De overige teamleden wisten dat en zaten natuurlijk te snikken van het lachen als dat lied weer werd opgegeven.

'Welk een vriend is onze Jezus.' Achteraf weet ik waarom ik een hekel had aan dat lied: het kwam te dichtbij, ik kende niet zoiets als vriendschap met Jezus. Dat was me te intiem, te persoonlijk. Dat is later gelukkig anders geworden. Maar ik vertel het nu omdat het die andere weerstand illustreert: dat we liever niet willen dat het te dichtbij komt. We hebben het in ons om Jezus een beetje op afstand te houden, omdat we aanvoelen dat als hij dichtbij mag komen dat een heel diepgaande verandering in ons leven teweegbrengt!

Samenvattend: als Hyves ons beeld van de vriendschap met Jezus kleurt, hebben we een probleem, omdat er dan geen plaats meer is voor de heiligheid en het Heer-zijn van Jezus over ons leven; maar als we bang zijn voor intimiteit en vertrouwelijkheid in onze relatie met God, dan hebben we ook een probleem, omdat we dan maar weinig aankunnen met een Jezus die ons zijn vriendschap aanbiedt. Maar dat is precies wat hier gebeurt in Johannes 15:15 als Jezus zegt: 'Vrienden noem ik jullie.'

Kenmerken van Jezus' vriendschap

Als Jezus hier dat woord 'vrienden' gebruikt, zullen zijn leerlingen vast ook direct hebben gedacht aan Abraham. Hij wordt in de Bijbel 'vriend van God' genoemd. Dit was onder de Joden een bekende titel, die Abrahams heel bijzondere verbondenheid met de HEER aangaf.

We vinden deze aanduiding in Jesaja 41:8: 'Maar jou, Israël, mijn dienaar, Jakob, die ik uitgekozen heb, nakomeling van Abraham, mijn vriend, jou die ik heb weggehaald van de einden der aarde'. Ook Jakobus vermeldt dit in het Nieuwe Testament in zijn brief, Jakobus 2:23: 'Abraham vertrouwde op God, en dat werd hem toegerekend als een rechtvaardige daad. Hij wordt zelfs Gods vriend genoemd.' In zijn commentaar op deze brief schrijft L. Floor: 'Hiermee wordt stellig een zeer vertrouwelijke en diep persoonlijke omgang met God omschreven' (L. Floor, Jakobus. Brief van een broeder, blz. 110).

Maar ik denk ook aan Mozes, nog zo'n grote naam uit het Oude Testament. In Exodus 33:11 staat (in de vertaling van 1951): 'En de HERE sprak tot Mozes van aangezicht tot

aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend.’ Dat is dus vanuit het Oude Testament in elk geval al iets heel bijzonders, een groot voorrecht, als je vriend van God wordt genoemd!

Maar wat betekent het nu als Jezus tegen zijn leerlingen (en tegen ons) zegt: ‘Vrienden noem ik jullie’? Om ons daar een beeld van te vormen sta ik nu stil bij drie uitspraken die in de directe context van deze uitspraak staan. Achtereenvolgens zijn dat:

- Alles wat ik van de Vader heb gehoord, heb ik aan jullie bekend gemaakt (vers 15);
- Jullie zijn mijn vrienden wanneer je doet wat ik zeg (vers 14).
- Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden (vers 13).

[1] Alles wat ik van de Vader heb gehoord, heb ik aan jullie bekend gemaakt (vers 15).

Het eerste wat we hierbij op moeten merken is dat de actie hier helemaal van Jezus uitgaat. Hij zegt: ‘ik noem jullie vrienden’. Deze vriendschap komt dus eenzijdig tot stand! Zie ook wat Jezus direct daarna zegt in vers 16: ‘Ik heb jullie uitgekozen, niet jullie mij!’

Jezus brengt deze vriendschap tot stand door iets bekend te maken, door iets aan zijn leerlingen te vertellen en met hen te delen. Hij vertrouwt hun namelijk Gods plannen, Gods openbaring toe. Daarbij moeten we niet denken aan pure informatie-overdracht. Het gaat om kennis die Jezus van zijn Vader heeft gekregen binnen de kaders van hun vertrouwelijke omgang. In Johannes 1:18 wordt daar iets van onthuld: ‘De enige Zoon, die zelf God is, die aan het hart van de Vader rust, heeft hem doen kennen.’ Daar wordt een uitdrukking gebruikt die we in de vertaling van 1951 kennen als: ‘aan de boezem van de Vader’ zijn. Je zou kunnen zeggen dat Vader en Zoon boezemvrienden zijn, en dat alles wat de Vader aan zijn Zoon vertelt ontboezemingen vanuit zijn hart zijn. (Vergelijk hierbij ook Matteüs 11:27: ‘Alles is mij toevertrouwd door mijn Vader, en niemand dan de Vader weet wie de Zoon is, en wie de Vader is, dat weet alleen de Zoon, en iedereen aan wie de Zoon het wil openbaren.’)

Nu is het de leerling Johannes die dit in zijn evangelie aan ons vertelt. Hij is de lievelingsleerling van de Heer (vgl. Johannes 20:2). Er is tussen hen een heel bijzondere relatie, een relatie die ook zou kunnen worden getypeerd als die tussen boezemvrienden. Juist van Johannes wordt iets soortgelijks gezegd als van Jezus in Johannes 1:18: ‘Een van hen, de leerling van wie Jezus veel hield, lag naast hem aan tafel aan’ (Johannes 13:23). Daar wordt dezelfde uitdrukking gebruikt (‘aan de boezem, het hart van’): zoals Jezus aan het hart van de Vader rust, zo rust Johannes aan tafel aan het hart van Jezus.

Wat Jezus van de Vader heeft gehoord, heeft Hij dus gehoord binnen die vertrouwelijke omgang, die hartelijke verbondenheid tussen Zoon en Vader. En vanuit die intimiteit, waarin wij dus ook worden uitgenodigd, krijgen zijn leerlingen hetzelfde te horen. Wat krijgen we te horen? ‘Alles wat ik van de Vader heb gehoord.’ Ik denk dan aan Gods plannen: dat Hij heil brengt in de wereld, bevrijding, vergeving en genezing, dat Hij je leven leidt, dat Hij op weg is met ons naar een nieuwe wereld. Ik denk aan Gods beloften: dat je zonden vergeven worden als je ze belijdt, dat je nieuw leven ontvangt als je gelooft in Jezus. Ik denk aan Gods verlangens: dat Hij niets liever wil dan vertrouwelijk omgaan met al zijn kinderen, dat Hij er naar uit ziet dat we hartelijk de weg van zijn geboden gaan. Ik denk aan Gods gevoelens: dat het Hem werkelijk pijn doet als we met onze rug naar Hem toe leven. Dat allemaal en nog veel meer heeft de Vader gedeeld met de Zoon, die het op zijn beurt weer aan ons heeft toevertrouwd. En zó heeft Hij ons tot vrienden gemaakt.

Dat de kern van de vriendschap hier zit, blijkt ook uit deze uitspraak van Jezus: ‘Ik noem jullie geen slaven meer, want een slaaf weet niet wat zijn meester doet.’ Dat betekent overigens niet dat de benaming ‘slaaf’ nu tot het verleden behoort. Net heeft Jezus er nog over gesproken, in Johannes 13:16 (‘Waarachtig, ik verzeker jullie: een slaaf is niet meer dan zijn meester.’) En Hij grijpt daar direct ook weer op terug in Johannes 15:20 (‘Denk aan wat ik gezegd heb: een slaaf is niet meer dan zijn meester.’). Hier gaat het om een essentieel verschil

tussen de slaaf en de vriend op één aangelegen punt: de slaaf weet niet wat zijn Heer doet, hij wordt daarover ook niet geïnformeerd, want elke vertrouwelijkheid in de relatie ontbreekt: de slaaf moet blindelings doen wat hem wordt opgedragen. Dat lijkt wel wat op de manier die de leerlingen gewend waren van de schriftgeleerden en Farizeeën: die hadden inderdaad een klimaat geschapen waarin voortdurend naar de geboden werd gekeken. Ze hadden er een grote hoeveelheid bij gefabriceerd en zeiden: houd je hier nu maar gewoon aan, dan komt alles goed. Maar het kwam niet goed. Gods kinderen werden er doodmoe van. Dat ziet Jezus als hij zegt: ‘Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden’ (Matteüs 11:28-29).

Zó gaat Jezus dus niet om met zijn leerlingen. Hij neemt hen wel in vertrouwen. Dit betekent dus niet dat Jezus en zijn leerlingen nu opeens volkomen gelijkwaardig zijn geworden: Jezus blijft Heer! Maar Hij is Heer op de manier van een vriend die zijn vrienden in vertrouwen neemt.

[2] Jullie zijn mijn vrienden wanneer je doet wat ik zeg (vers 14).

Dat er geen sprake is van gelijkwaardigheid, blijkt ook uit deze uitspraak! ‘Jullie zijn mijn vrienden wanneer je doet wat ik zeg.’ Dat klinkt niet heel erg vriendschappelijk, zou je kunnen zeggen, eerder autoritair: ‘Je moet doen wat ik zeg! Je moet mij gehoorzaam zijn!’ Maar als we het zo opvatten, kennen we Jezus nog niet. In Johannes 15:9 zei Hij dit: ‘Ik heb jullie liefgehad, zoals de Vader mij heeft liefgehad. Blijf in mijn liefde.’

Gehoorzaamheid is inderdaad niet het eerste waar wij aan denken bij vriendschap. Vriendschap heeft voor ons juist iets volstrekt gelijkwaardigs. Hier zien we dus heel duidelijk dat onze menselijke ervaringen met vriendschap niet zomaar doorvertaald kunnen worden naar de vriendschap met Jezus. We zijn wel zijn vrienden, maar niet zijn gelijken. En zeker, dan is het verleidelijk om het ene te benadrukken ten koste van het andere: gehoorzaamheid ten koste van vriendschap (waardoor de vertrouwelijkheid uit de relatie verdwijnt) of vriendschap ten koste van gehoorzaamheid (waardoor de ongelijkwaardigheid uit de relatie verdwijnt). Het is mijn indruk dat in de geloofsbeleving van de gereformeerde traditie de vriendschap teveel naar de achtergrond is gedrongen ten gunste van de gehoorzaamheid van dienaren. En ik denk dat we hier nog veel moois kunnen leren: vriendschap met Jezus beleven! Vertrouwelijk met Hem omgaan! Naar Hem luisteren vanuit een hartelijk verlangen om te horen wat Hij met je wil delen! Zelf alles met Hem delen! Wandelen met de Heer!

Binnen deze vriendschap heeft dus ook de gehoorzaamheid een plek. Maar dat is niet de gehoorzaamheid uit plichtsbesef of uit angst voor straf. Want als je de oproep om gehoorzaam te zijn zo opvat, dan word je een vreugdeloze christen. Dan doe je uit plichtsbesef wat er gevraagd wordt, maar met je hart ben je er niet bij. Dan gehoorzaam je omdat je bang bent dat je anders misschien wel in de hel komt. Deze angstige, plichtmatige gehoorzaamheid creëert vreugdeloze christenen die op een vreugdeloze manier naar Gods geboden leven.

Maar als we de gehoorzaamheid ontdekken als een aspect van de vriendschap die Jezus ons aanbiedt, dan ziet het er opeens allemaal heel anders uit. Dan blijven die eerdere woorden meeklinken, waarin Jezus zijn liefde aan ons verklaart en zijn liefde als bron aanwijst voor onze gehoorzaamheid. Het gaat om een gehoorzaamheid uit liefde, om een vreugdevolle gehoorzaamheid, een hartstochtelijk verlangen om in alle opzichten achter Jezus aan te gaan.

Iemand bracht het zo onder woorden: ‘Elke keer wanneer je op Gods wijsheid vertrouwt en alles doet wat Hij zegt, zelfs wanneer je het niet begrijpt, verdiep je je vriendschap met God’ (Rick Warren). Jezus maakt hier duidelijk dat gehoorzaamheid een voorwaarde is om in zijn vriendschap te leven. Die vriendschap en dus die gehoorzaamheid wordt geheel gekleurd

door de liefde: ‘Je blijft in mijn liefde als je je aan mijn geboden houdt, zoals ik me ook aan de geboden van mijn Vader gehouden heb en in zijn liefde blijf’ (Johannes 15:10).

[3] Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden (vers 13).

De vriendschap waartoe Jezus ons uitnodigt gaat heel ver en heel diep. Het heeft met oppervlakkige contacten niets te maken. Het gaat om een relatie waarin je alles over hebt voor de ander. Ook als dat pijn doet. Ook als dat wat kost: het heeft Jezus zijn leven gekost! Het is een vriendschap waaruit de realiteit van het kruis van Christus niet is weg te denken.

Jezus zegt deze dingen kort voordat Hij zelf overgeleverd wordt om gekruisigd te worden. Wat Jezus hier zegt gaat Hij zelf in de praktijk brengen: zijn leven geven door zich te laten kruisigen. Dat is een vriendendienst!

‘Je leven geven voor je vriend.’ Wordt dat ook van ons gevraagd? Gelukkig meestal niet letterlijk, in die zin dat we de dood moeten kiezen om de ander te redden. Maar we kunnen dit toch zeker ook in ons eigen leven toepassen, als we bedenken dat er letterlijk staat: ‘Er is geen grotere liefde dan je ziel (*psuche* in het Grieks) te geven voor je vrienden.’ Zijn we bereid om onze ziel te geven, ons binnenste, ons innerlijk? Willen we kwetsbaar en afhankelijk zijn allereerst in onze relatie met Jezus en zo ook in onze relaties met de mensen om ons heen? Je leven geven betekent denk ik: je werkelijk openstellen voor de ander, je kwetsbaar opstellen, de ander een blik in je hart gunnen.

Dat kan alleen vanuit de vriendschap met Jezus, waarin we volkomen kwetsbaar kunnen zijn. Dat kan omdat we door hem onvoorwaardelijk worden bemind: ‘Ik heb jullie liefgehad’ (Johannes 15:9). Dat kan omdat we nooit door hem worden afgewezen: ‘Ik heb jullie uitgekozen’ (Johannes 15:16).

Leven in de vriendschap met Jezus zet ons zo op het spoor van de overgave: zelfverloochening, sterven aan jezelf, sterven aan onze vooroordelen met betrekking tot de ander, loslaten. Dat hoort allemaal bij vriendschap. Het gaat heel diep!

Geestelijke vriendschap met Jezus

En zo zijn we bezig deze werkelijkheid te ontdekken: de geestelijke vriendschap met Jezus! Het gaat niet over de oppervlakkige verbondenheid à la Hyves. Het gaat niet over ‘vriendjes’ of ‘maatjes’ zijn met Jezus. Maar het gaat over een diepgaande verbondenheid met onze Heer, een verbondenheid die we ‘geestelijke vriendschap’ noemen.

Bijna zes eeuwen geleden schreef Thomas à Kempis (1380-1472) het boekje ‘De navolging van Christus’ (1441). Daarin staat ook een hoofdstuk met de titel ‘De vertrouwelijke vriendschap met Jezus’. Het Nederlands Dagblad geeft momenteel een serie boeken uit onder de titel ‘Klassiek licht’ en juist vandaag verschijnt in die serie, als eerste, dit boek van Thomas à Kempis - koop het en lees het, want dit is wat we nodig hebben om te groeien in de geestelijke verbondenheid met Jezus! Ik geef een paar citaten door uit dat hoofdstuk (boek 2, hoofdstuk 8) over de vriendschap met Jezus:

- ‘Als Jezus bij je is, dan is alles goed en lijkt geen enkel ding moeilijk. Maar als Jezus er niet is, valt alles hard.’
- ‘Als Jezus van binnen niet spreekt, is iedere troost waardeloos. Maar als Jezus ook maar één woord spreekt, voelen wij een diepe vertroosting.’
- ‘Zonder een vriend kun je niet goed leven, en als Jezus niet bovenal je vriend is, zul je er diep droevig en verlaten aan toe zijn. Je doet dus dwaas, wanneer je in iemand anders vertrouwen stelt of je vreugde vindt. Het is verkieslijker de hele wereld tegen zich te krijgen dan Jezus te krenken.’

- ‘Van allen die je dierbaar zijn moet Jezus dus alleen je Geliefde bij uitstek wezen. Jouw liefde moet allen gelden omwille van Jezus, maar Jezus omwille van Hemzelf.’

In de meer mystieke stroming van het christendom, die er al vanaf het allereerste begin was, wordt veel nadruk gelegd op de innige omgang met Jezus en is het spreken over geestelijke vriendschap heel geliefd. Thomas à Kempis leefde in de vijftiende eeuw, maar al in de tweede maakte Clemens van Alexandrië (150-215), als hij spreekt over de geestelijke ontwikkeling van de christen, een onderscheid tussen ‘de gelovige’ en ‘de vriend’: eerst zijn wij gelovigen, maar ons doel is het, vriend van God en vriend van Jezus te worden.

En dat is ook de uitnodiging voor vandaag. Jezus nodigt ons uit om in zijn vriendschap te leven! Hij staat nu voor u, Hij kijkt u liefdevol aan en Hij zegt: ‘Vrienden noem ik jullie!’ En wat zeggen wij? Welk antwoord geven wij? We moeten beseffen dat we heel veel geluk hebben (naar de titel van een boekje van Hans Bouma: ‘Vriendschap is geluk hebben’): Jezus komt naar ons toe en nodigt ons uit in zijn vriendschap, nodigt ons uit om een geestelijke vriendschap met Hem te ontwikkelen en te onderhouden! ‘Ik wil met jou verbonden zijn zoals vrienden met elkaar verbonden zijn.’

Ik wil tenslotte twee kenmerken noemen waarop we ons kunnen richten als we niet alleen ‘gelovige’ willen zijn, maar ook ‘vriend’, zoals daarover ook wordt gesproken in *Psalm 25:14*: ‘De HEER is een vriend voor wie hem vrezen, hij maakte hen vertrouwd met zijn verbond’ (hier vind je alles bij elkaar: vriendschap, vrees, vertrouwdheid en verbondenheid).

[1] Geestelijke vriendschap met Jezus: openhartige nieuwsgierigheid

Kenmerkend voor de vriendschap is dat Jezus ons toevertrouwt wat Hij van de Vader heeft gehoord. Wil je groeien in die vriendschap, luister dan steeds weer en steeds meer met een openhartige nieuwsgierigheid naar wat de Heer te zeggen heeft. Het gaat erom dat zijn woorden in ons blijven: daarvan zal de vriendschap bloeien. Laat je Bijbel lezen niet alleen maar een vreugdeloze verplichting zijn. Vraag de Heer om de ervaring van die vriendschapsrelatie waarin je met een open hart en nieuwsgierig op zoek gaat naar wat Hij vandaag met je wil delen.

Laat *Psalm 1:2* voor je tot leven komen: ‘*Gelukkig de mens die vreugde vindt in de wet van de HEER en zich verdiept in zijn wet, dag en nacht.*’ Dat gaat over meditatie. Het mediteren over de woorden van de Heer is de krachtigste manier om te groeien in geestelijke vriendschap met Jezus. Mediteren dus, en ook memoriseren: leer woorden van de Heer uit je hoofd zodat ze in je hart komen! Heb een open hart, vol nieuwsgierigheid naar de geheimen die Jezus, die rust aan het hart van de Vader, met je wil delen.

[2] Geestelijke vriendschap met Jezus: hartstochtelijke gehoorzaamheid

Misschien dat je het moeilijk vindt om ze te verbinden, maar ze zijn met elkaar verbonden als je de vriendschap met Jezus ervaart: hartstocht en gehoorzaamheid. Niet langer die plichtmatige gehoorzaamheid, maar een hartstochtelijke gehoorzaamheid die in je wordt opgewekt omdat je vreugde vindt in alles wat Jezus zegt. Omdat Jezus je vreugde is geworden.

Ik moet denken aan *Psalm 19:9*: ‘*De bevelen van de HEER zijn eenduidig: vreugde voor het hart. Het gebod van de HEER is helder: licht voor de ogen.*’ En over hartstochtelijke gehoorzaamheid gesproken: laat *Psalm 119* eens op je inwerken! Wat een passie voor de woorden, de geboden, de regels van de HEER!

Ik geloof dat we in de vriendschappelijke verbondenheid met Jezus de diepe vreugde van Jezus zullen gaan ervaren als we gehoorzaam zijn, met heel ons hart, hartstochtelijk: een

hartelijk verlangen om naar alle geboden van Jezus te leven. ‘Heb je vijand lief!’ zegt Jezus. En ik zeg: ‘Heer ik wil niet anders!’ ‘Heb elkaar lief!’ zegt Jezus. En ik zeg: ‘Ik wil niets liever Heer! Want zo vormen we een echte gemeenschap rondom U als onze Heer!’ ‘Jullie moeten elkaars voeten wassen zoals ik dat heb gedaan!’ zegt Jezus. En wij zeggen: ‘Niets liever Heer!’ ‘Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op mij!’ ‘Niets liever, Heer!’ ‘Neem je kruis op en volg Mij.’ ‘Niets liever, Heer!’ ‘Wees barmhartig zoals jullie Vader barmhartig is!’ ‘Niets liever, Heer!’

Uitnodiging

Geestelijke vriendschap met Jezus: het is een aanbod, een uitnodiging! Niet allereerst een oproep, een uitdaging, een gebod. Nee: een aanbod, een uitnodiging! Liefde, gehoorzaamheid en vriendschap zijn geen opdrachten maar geschenken die Jezus ons geeft.

Misschien leef je al in de vriendschap met Jezus: vraag de Heer of Hij deze vriendschap wil verdiepen vanaf vandaag!

Misschien merk je bij jezelf weerstanden: vraag of de Heer die weg wil nemen zodat je hartelijk in kunt gaan op zijn uitnodiging!

Misschien hoor je vandaag voor het eerst over deze vriendschap met Jezus: ga er dan voor het eerst op in en zeg: ‘Heer, wat geweldig dat U mij vriend noemt. Laat met de geestelijke vriendschap met U leren kennen.’

Ik sluit af met een klein gedicht, gevonden in dat boekje van Hans Bouma met de titel ‘Vriendschap is geluk hebben’. Het gedicht heet: ‘Zomaar’.

ZOMAAR

*niet gemaakt
maar gekregen*

*niet ontdekt
maar onthuld*

*zomaar
op je weg gekomen*

*zomaar
met je meegelopen*

*wonder
boven wonder*

*zomaar
een vriend*